

Puhutaan syvällisiä

Zachary, Roope, Bella ja Viktoria ovat pyöräilleet retkeilyalueelle. He ovat tehneet nuotion, paistaneet makkaraa, syöneet voileipiä, nauraneet ja höpöttäneet. Illan vähitellen lähestyessä he odottavat, että hiillos kylmenee tarpeeksi. He ovat raukeita kaikesta ilonpidosta ja juttelevat nyt rauhallisemmin kaikenlaisista syvällisistä asioista.

Keskustelun lomaan syntyy hetken hiljaisuus, jonka Bella rikkoo varovaisesti:

– Hei, saanko kysyä teiltä yhtä asiaa? Ihan totta, en tarkoita mitään pahaa.

Kaverukset nyökyttelevät uteliaina.

– Eikö olekin niin, että te kaikki uskotte jotenkin jumalaan? Bella kysyy. Zachary, Roope ja Viktoria vilkaisevat toisiaan ja myöntävät. Bella jatkaa:

– Minusta se on ihan ok, mutta minä en vain oikein... ymmärrä sitä. Kun yleensä kaikesta on joitain todisteita ja...

Bella näyttää avuttomalta. Hän pelkää loukkaavansa ystäviään.

- *Onko sinun ollut joskus vaikea kysyä jotain asiaa joltain tutulta ihmiseltä? Miten olet sen ratkaissut?*
- *Millä tavalla voit muotoilla kysymyksen, jos pelkää, että se loukkaa?*

– No kyllä minä olen kuullut aika ihmeellisiä juttuja, jotka ovat oikeasti tapahtuneet. Ei niitä voi selittää millään muulla kuin Jumalalla, aloittaa Zachary. Hän huomaa, että muut vähän vilkuilevat toisiaan, ja jatkaa: – Joo, mutta ei niitä siis tarvitse uskoa. En minä oikeastaan mieti todisteita niin paljon. Uskon vain ja se tuntuu hyvältä.

Roope nyökkää:

– Niin minäkin. Mutta se kyllä vähän vaihtelee. Joskus uskon enemmän ja joskus vähemmän. Ja uskon kyllä alkuräjähdykseen ja sellaiseen, koska minusta se ei tarkoita, ettei Jumala voisi olla siellä taustalla.

– Minä luulen, että isoin juttu siinä on se, että olen lapsesta lähtien kuullut joka käännteessä Jumalasta, tuumii Viktoria. – Siitä on tullut luonnollinen osa elämää. Enemmän mietin, miksi en uskoisi.

– No minusta se uskominen vain on vaikeaa, sanoo Bella.

– Meidän mummi joskus sanoo, että hän rukoilee meidän lastenlasten puolesta, että me löytäisimme uskon tai miten sen nyt sanoisi, sanoo Roope varovasti.

– Oikeasti? puuskahtaa Bella. – Onko se teistä painostavaa? hän kysyy.

Roope hämmentyy.

– No ei minusta, hän vastaa. – Hyvää mummi tarkoittaa.

Hetken mietittyään Roope lisää:

– Ainakin meidän mummi rakastaa kaikkia lapsenlapsiaan, uskoivat he tai eivät.

– No entä te, Bella kysyy. – Vieläkö te hyväksytte minut?

– No tietysti, vastaavat Zachary ja Viktoria kuin yhdestä suusta, ja Roopekin virnistää.

- *Miksi uskosta puhuminen joskus johtaa väärinkäsitykseen, että ei hyväksytä toisin ajattelevia?*
- *Miksi jotkut ihmiset toivovat, että muut alkaisivat uskoa niin kuin he?*
- *Mitä itse haluaisit sanoa aiheesta? Miten toivoisit että sitä kysyttäisiin sinulta?*